

— съгласи се Татунчо, и си легна, за да събира сили за трудната работа, която го чакаше на другата сутринь.

Татунка сжщо се зави въ юргана, но дълго не можа да

заспи отъ страхъ, да не би майка ѝ да я улови, тъкмо когато взима сладкото.

— О, това не бива по никой начинъ да става! Иначе всичко ще пропадне!

Николай Фолъ

ДОКТОРЪ ЦОЦОЛАНА

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДАНЧА ДО СМЪХУРКА

Драги ми Смъхурко,
Щомъ се раздѣлихме съ баця Патилана, и тжга налегна баба Цоцолана. Угрижи се много. Като болна стана. Не яде, не пие. Работа не хваща. Де седне, де стане, все току подхваща: „Ахъ, мой Патилане, безъ тебе не зная съ мене що ще стане! Ти ме веселѣше, ти ме и тешеше. Кжщата безъ тебе е мрачна и пуста! Безъ тебе не мога, не мога, не мога!“

Тая тжга тежка ни хвърли въ тревога. На съветъ азъ свикахъ всички патиланци. Решихме, че трябва докторъ да прегледа нашата мила баба.

— Ще я види татко! — предложихъ азъ бързо.

— Той ще ѝ помогне — обади се Дана. — Нали излѣкува баця Патилана!

При татка заведохъ баба Цоцолана. Влѣзохме при него само двама съ баба. Другата дружина отвънка остана.

Баба Цоцолана всичко му разказа. Татко я изслуша. Къмъ

мене показа и рече засмѣно:

— Ето ти лѣкаръ. Своята дружина тука да докара. Два-три деня само прекарай принея. Всичко ще ти мине. Тжгата ти, бабо, смѣхъ ще я разсѣе. Смѣхътъ днеска много болести лѣкува. Ела ни на гости! Хемъ ще погуствуашъ тука съсъ децата, хемъ ще излѣкувашъ несѣтно тжгата... Азъ тѣзъ дни отивамъ пря болни въ селата. Но тука е Данчо. Добре ще прекарашъ. Болестъта ще мине.

Азъ викнахъ тогава:

— Татко да живѣнешъ хилядо години! Смѣхътъ здраве дава! Славни думи рече! А отъ днеска, бабо, ти при насъ си вече!

Сжщия денъ още почна веселбата. На сутриньта рано татко ми замина. И господарь пълень у дома остана нашата дружина.

Посъвзе се скоро баба Цоцолана. По-весела стана. А следъ обѣдъ Дана скочи и извика:

— Въ лѣкарска сме кжща, да играймъ на лѣкаръ!

— Браво, браво, Гано!